

ВЪЛКЪТ И СЕДЕМТЕ КОЗЛЕТА





Имало едно време една коза. Тя живеела със своите седем козлета в малка къщурка близо до голямата гора.

Един ден козата решила да отиде в гората за храна и станала рано сутринта. Приготвила се за път, събудила дечицата си и рекла:

– Мили мои козлета, аз отивам в гората за храна. Бъдете послушни и не правете бели. Ще се върна вкъщи чак довечера, а докато ме няма, искам да се пазите от вълка. Той е много лош и дебне край къщички като нашата. Ако някой непознат с дрезгав глас и черни лапи потропа на вратата и поиска да влезе, да знаете, че е вълкът! За нищо на света не му отваряйте, защото пуснете ли го вътре, ще ви изяде едно по едно.

– Няма да го пуснем, мила мамо – обещали козлетата и щом изпратили козата, залостили здраво вратата.



Щом останали сами, козлетата започнали да лудуват и да се гонят из къщата. Вдигали такава врява, че виковете им се чували далеч-далеч, та чак до гората.

Изведнъж играта им била прекъсната от тежко потропване на вратата.

- Отворете, мили деца! – прокълтял нечий дрезгав глас.
- Кой е? – попитали стреснато козлетата.
- Аз съм вашата мила майчица. Върнах се по-рано и ви нося подаръци.

Седемте козлета обаче се досетили, че това е вълкът, и викнали в един глас:

- Няма да ти отворим! Мама има нежен и приятен глас, а твоят е дрезгав и зъл. Ти си лошият вълк! Върви си!

